

A lélek gyógyulása súlyos betegségben

Esettanulmány Silye Imre, a Keresztény Közösség lelkésze

2014. november 22-i előadásából

Erika Ackermann-Stamm, pantomim mozgásművész (*1943, Bukarest) gyakran mutatta be színpadon az ember magányosságát és átváltozását: amint levesszük magunkról az elidegenítő maszkot, új arcot nyerhetünk, már nem kell sodródni az élet forgatagában, hanem vállalhatjuk a kihívásokat, új lehetőségeket fedezhetünk fel, önmagunkra találhatunk. Ötéves korában költözött családja Romániából Svájcba. Nyugodt, visszafogott gyermek volt, már gyermekkorában is érdekelte a pantomim, amiben tehetséges volt. A Zürichi Iparművészeti Iskolában grafikusnak tanult, de nem szerette ezt a munkát, átképezte magát. Bár sohasem szeretett szerepelni, a mozgásművészet annyira érdekelte, hogy leküzdte ezt a belső gátat, és új kifejezési eszközöket keresve mozgásművészeti iskolába járt. Minden előadását óriási felkészülés előzött meg. Sokan ismerték mozgásművészeti tanfolyamai által is.

2006-ban, a születésnapján rákbetegséget diagnosztizáltak nála. Nem akarta elhinni. Hónapokon át küzdött félelemmel, düh, szomorúság, kétségbeesés érzéseivel, mígnem feltette magának a kérdést: „Mit akar ez a betegség mondani? Van az életnek további értelme? És ha van, mi az? Krízis és betegség, mint lehetőség, könnyű mondani! De hogy lehet megteremteni ezt az átváltozást pozitív irányba?”

Látta, hogy egy rákbeteg orvos klinikát alapított, amivel igyekezett jobb gyógyulási lehetőségeket teremteni a rákbetegeknek. Egy másik rákbeteg könyvet írt. Azt kérdezte magától: Mit tehetnék én?” Csak fokozatosan kapott erre választ.

Kemoterápia – közben párhuzamosan tovább tartotta tanfolyamait, átélte a közösség hordozó szeretetét. Jobban lett.

Aztán rajzolni és festeni kezdett, megpróbálta képekké formálni érzéseit: először hamuval, később késsel és arany színnel, majd minden színnel.

„Színessé vált a belső világom. Létezésem egyik célja a rajzolás és festés volt. Ez hordozott a nehéz időszakokban. Hála a betegségnek, úgy érzem fejlődtem, amit nem szeretnék hiányolni.”

A festésben is átélte a kétségbeesés időszakait. Gyakran teljesen átfestette a képeit, újrakezdte, és az újrakezdésben a szeretet erejét fedezte fel.

2007 szeptemberében egy kiállítás megnyitóját tervezve mondta:

„Nem lazítok, de nem is akarom minden áron. Talán meghalok, talán hosszabb ideig élek még, nem tudom. Így is-úgy is van értelme.” Megélte a kiállítását.

„Ez a betegség épp nekem való, minden porcikámhoz illeszkedik, nem is lehetne jobb számomra, egy kicsit sem lenne jobb így vagy úgy, másként. Mert így tudok belőle a legtöbbet tanulni! Korábban rohantam, kapkodva éltem, mindenképpen teljesíteni akartam ezt meg azt. Ma gyakran megkérdem magamtól, hogy mi a helyes. Mit akarok én? Egyre jobban érzem is ezt. Nem szeretném hiányolni az életemből ezt a tapasztalatot, a találkozásokat és felemelő beszélgetéseket, amelyek épp a betegség által jöhettek létre. FEJLŐDÉS! VAN FEJLŐDÉS!”

Fél évvel később már alig volt ereje megnyilvánulni, az élet és halál küszöbén fogadta a kenet szentségét. Felolvastam neki Erica Engeler versét is, amit nagyon jól ismert, hiszen korábban sokszor előadta mozgással kísérve a színpadon:

Hámozz ki engem magamból,
Héjról-héjra,
Magvamig.
Ott jó és tiszta vagyok.
Hámozz ki engem magamból,
A megkeményedett évgyűrűkből,
A türelmetlenség és szeretni nem tudás
Sötét rétegeiből.
Hámozz engem sebesre
És a mélységből
Létem hagyja el tisztán
A hiúság hangos rétegeit
És váljon igazzá.

A vers hallatára mély lélegzetet vett, és határozott hanggal ezt mondta:

„IGEN, MÁR RÉGÓTA AKAROM EZT! IGEN, EZT AKAROM IGAZÁN!”

Két nap múlva meghalt, de gyógyult lélekkel és a fejlődésbe vetett hit teljes erejével lépett a halál utáni lelki-szellemi létbe.